

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 19 juni 2008 in zaak
nrs. 07/35928 en 07/35932 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 juli 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van _____ mede voor haar minderjarige kind _____ (hierna: de vreemdeling), om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 20 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2008, verzonden op 20 juni 2008, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door S. en K. Begom (hierna: de vreemdelingen) ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

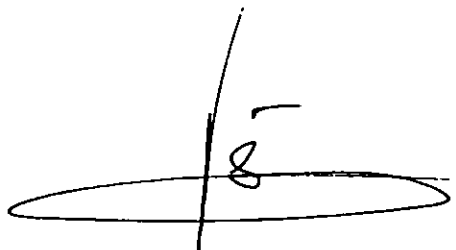
w.g. Wilbers-Taselaar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 december 2008

71-555.

Verzonden: 23 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line that curves into a loop at the bottom, with a horizontal line crossing it near the top.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 07 / 35928 BEPTDN + AWB 07 / 35932 BEPTDN

UITSpraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

eiseres,
mede namens haar dochter

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 20 augustus 2007.

Kenmerk: 0002.14.4061.

V-nummers: en

Behandeling ter zitting: 3 april 2008.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij besluit van 20 augustus 2007 heeft verweerder het namens eiseres en haar dochter ingediende bezwaarschrift tegen zijn - hieronder nader te duiden - besluit van 30 juli 2003 ongegrond verklaard.

Tegen het besluit van 20 augustus 2007 is door mr. Z.M.K.J. Berger, advocaat te Venlo, bij brief van 17 september 2007 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld. Op gelijke datum is voorts de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. De gronden waarop het verzoek en het beroep berusten zijn ingediend bij brief van 17 oktober 2007 en aangevuld bij brief van 4 januari 2008.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening en ongegrondverklaring van het beroep met toepassing van artikel 8:86 van de Awb.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 13 februari 2008, alwaar eiseres en haar dochter in persoon zijn verschenen, bijgestaan door mr. Z.M. Alaca, kantoorgenoot van hun gemachtigde, en P. Ghosh als tolk.

Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. F.M. Ticheler, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

In artikel 8:81, eerste lid, van de Awb is bepaald dat, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak op verzoek een

Reg.nrs: AWB 07 / 35928 + AWB 07 / 35932

pagina 2 van 6

voorlopige voorziening kan treffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

Op 28 juni 2001 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling'. De (destijds minderjarige) dochter van eiseres heeft op deze datum een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij ouder'. Deze aanvragen zijn bij (afzonderlijke) besluiten van 23 juli 2002 afgewezen. De tegen deze besluiten gerichte bezwaarschriften zijn bij besluiten van 28 april 2003 (eiseres) en 25 juni 2003 (dochter) ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn, gelet op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 2 juni 2004, thans onherroepelijk.

Bij brief van 17 februari 2003 (hierna: 14-1 brief) is namens eiseres aandacht gevraagd voor de schrijnende situatie waarin eiseres zich bevindt en is verweerder verzocht gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om eiseres (en haar dochter) alsnog in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Bij (later als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb aangemerkte) brief van 30 juli 2003 heeft verweerder afwijzend op dit verzoek gereageerd. Bij besluit van 11 januari 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift gericht tegen voornoemde reactie van 30 juli 2003 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2007 is het beroep tegen het besluit van 11 januari 2006 gegrond verklaard. De rechtbank heeft in voornoemde uitspraak overwogen dat verweerder op goede gronden heeft beslist dat eiseres niet valt onder de door verweerder gedane toezeggingen van 14 januari 2003 en onder de daarna aangenomen moties van de Tweede Kamer en het ter uitvoering hiervan opgestelde Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire 2005/46 (hierna samen: regeling voor schrijnende gevallen). Voorts heeft de rechtbank overwogen dat de 14-1 brief van eiseres ten onrechte niet is beoordeeld als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking 'beschikking conform minister'.

Ter uitvoering van voormelde uitspraak 22 februari 2007 heeft verweerder het thans bestreden besluit genomen. Verweerder heeft zich in dit besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'beschikking conform minister'. Hiertoe is overwogen dat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de vergunning is aangevraagd. Eiseres komt niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid, van de Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Verweerder heeft voorts overwogen dat het feit dat eiseres dient te voldoen aan de verplichting om in het bezit te zijn van een geldige mvv geen onbillijkheid van overwegende aard oplevert. Ten slotte heeft verweerder aangegeven dat eiseres niet onder de regeling schrijnende gevallen valt.

Van de zijde van eiseres is in beroep - voor zover relevant - aangevoerd dat verweerder zich in het bestreden besluit onvoldoende rekenschap heeft gegeven van het feit dat eiseres reeds sinds 25 september 1999 in Nederland verblijft. Daarbij dient opgemerkt te worden de lange duur van het verblijf van eiseres vooral te wijten is aan de nalatigheid en grove fouten van verweerder. De omstandigheid dat de onderhavige procedure vier jaar voortduurt, sluit aan bij het zogenoemd driejarenbeleid en het beleid inzake het generaal pardon. Verder is namens eiseres aangevoerd dat zij medische klachten heeft, die in haar land van herkomst (Bangladesh) niet of niet goed worden behandeld. In dit verband is namens eiseres een verklaring van 14 september 2007 van een arts van Stichting Kruispost overgelegd, waaruit blijkt dat haar klachten zijn toegenomen. Eiseres is lange tijd depressief geweest en zij is in behandeling geweest bij een psychiater. Zij neemt nog immer medicatie. Verweerder heeft geen rekening gehouden met deze klachten en heeft ten onrechte geen advies van het Bureau Medische Advisering gevraagd. Ook heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de dochter van eiseres zwanger is en aan diabetes lijdt. In voornoemde verklaring van de arts is vermeld dat het noodzakelijk is dat de dochter wegens de zwangerschap in Nederland verblijft. Bovendien is namens eiseres aangevoerd dat zij nog immer bedreigd wordt door haar schoonfamilie vanwege een oud geschil. Voor haar vertrek naar Nederland kon eiseres zich nog staande houden vanwege de steun van haar echtgenoot. Verweerder heeft met voornoemde omstandigheid in het bestreden besluit onvoldoende rekening gehouden. In dit verband heeft eiseres een brief van 12 februari 2003 overgelegd van personen die woonachtig zijn geweest hetzelfde dorp in het land van herkomst van eiseres; deze personen bevestigen dat eiseres bedreigd wordt door haar schoonfamilie. Ten slotte is namens de dochter van eiseres een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Indien de dochter niet in Nederland mag verblijven is er sprake van een scheiding tussen haar kind en de vader. Van het kind, noch van de vader mag worden geveerd dat ze verhuizen naar Bangladesh.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat in meergenoemde uitspraak van 22 februari 2007 is geoordeeld dat verweerder destijds op goede gronden heeft beslist dat eiseres niet onder de regeling voor schrijnende gevallen valt. Tegen deze uitspraak zijn geen rechtsmiddelen aangewend. Deze uitspraak heeft derhalve gezag van gewijsde, hetgeen tot gevolg heeft dat de daarin gegeven rechts(oordelen), in elk geval tussen partijen, als vaststaand hebben te gelden. Dientengevolge staat vast dat eiseres niet onder de regeling voor schrijnende gevallen valt. Ter beoordeling ligt enkel voor of verweerder op goede gronden heeft besloten dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'beschikking conform minister'.

De voorzieningenrechter stelt voorts vast dat de hiervoor genoemde (eerdere) aanvraag van 28 juni 2001, net als de thans in geding zijnde aanvraag, is afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, waarbij tevens is geoordeeld dat geen aanleiding bestond voor toepassing van de zogenaamde hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 28 mei 2008 (LJN: BD3194), overweegt de voorzieningenrechter dat, gelet op de aard van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid de beoordeling die in het kader van de onderhavige procedure dient te worden verricht een andere is dan die in de eerdere procedure. Er is derhalve geen sprake van een besluit van gelijke strekking, zodat voor toepassing van artikel 4:6 van de Awb geen aanleiding bestaat. Dat eerder (ook) een onder de vigour van de Vreemdelingenwet (oud) ingediende aanvraag van eiseres om een vergunning tot verblijf met als doel 'humanitaire redenen' buiten behandeling is gesteld vanwege het ontbreken van een geldige mvv, maakt het vorenstaande niet anders, nu voormeld doel onder de vigour van de Vw 2000 niet als beperking in de zin van deze wet - en derhalve ook niet in de zin van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 - kan worden gezien. Verwezen zij in dezen naar de uitspraak van de Afdeling van 19 november 2004 (JV 2005/ 45).

Reg.nrs: AWB 07/35928 + AWB 07/35932

pagina 4 van 6

Voorts overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

De voorzieningenrechter begrijpt het betoog van eiseres zo dat het onverkort vasthouden aan het mvv-vereiste in het onderhavige geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen genoemd, waarvan de aanvraag niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. In artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 wordt de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur categorieën vreemdelingen aan te wijzen die van het vereiste over een geldige mvv te beschikken zijn vrijgesteld.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In het tweede lid van dit artikel wordt uitwerking gegeven aan voormeld artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 3.17, vierde lid, van de Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

De voorzieningenrechter stelt vast dat niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Voorts is niet gebleken dat zij valt onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 dan wel artikel 3.71, tweede lid van het Vb 2000. Het geschil beperkt zich in zoverre tot de vraag of door eiseres feiten en omstandigheden zijn aangevoerd die tot toepassing van de hardheidsclausule, als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, zouden moeten nopen.

Ten aanzien van dit beroep van eiseres op de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde hardheidsclausule overweegt de voorzieningenrechter dat uit de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II 1999-2000, 26 732, nummer 7, pagina 108-109) valt af te leiden dat de daarin neergelegde bevoegdheid is bedoeld als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In de brief van verweerder aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (Kamerstukken II 1997-1998, 24 544, nummer 16, pagina 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd.

Gezien deze wetsgeschiedenis komt verweerder bij de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toe. De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule zal de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat verweerder bij de afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten. De voorzieningenrechter wijst in dit verband op de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2003 (JV 2004/63).

Reg.nrs: AWB 07 / 35928 + AWB 07 / 35932

pagina 5 van 6

De voorzieningenrechter is van oordeel dat niet gezegd kan worden dat verweerder, gelet op alle betrokken belangen, in het onderhavige geval niet in redelijkheid heeft kunnen weigeren toepassing te geven aan de hardheidsclausule. De aangevoerde omstandigheden, al dan niet in samenhang bezien, hebben verweerder niet tot het oordeel hoeven te leiden dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in het onderhavige geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de gestelde integratie van eiseres en haar dochter en de lange duur van de procedure(s) voor rekening van eiseres dienen te komen aangezien de besluiten tot afwijzing van haar eerdere aanvragen reeds onherroepelijk zijn geworden en derhalve op haar de rechtsplicht rustte om Nederland te verlaten. Voorts heeft verweerder kunnen stellen dat hetgeen eiseres heeft aangevoerd met betrekking tot de dood van haar echtgenoot niet noopt tot afwijking van het mvv-vereiste. Het feit dat eiseres niet weet of ze familie heeft in haar land van herkomst, leidt niet tot een ander oordeel aangezien eiseres een volwassen vrouw is die geacht kan worden voor zichzelf te zorgen. Ten slotte heeft verweerder betekenis mogen hechten aan het feit dat niet gebleken is dat eiseres, gelet op de door haar gestelde medische klachten, niet in staat is om tijdelijk buiten Nederland te verblijven.

Met betrekking tot hetgeen eiseres heeft gesteld in verband met de bedreiging van haar schoonfamilie overweegt de voorzieningenrechter dat dit een asielgerelateerde grond betreft, die bij de beoordeling van een reguliere procedure niet kan worden meegewogen.

Ten aanzien van het beroep op artikel 8 van het EVRM overweegt de voorzieningenrechter, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 9 november 2007 (JV 2008/14), dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM oplevert, aangezien de verplichting Nederland te verlaten van tijdelijke aard is. De voorzieningenrechter is in het onderhavige geval van een dergelijke uitzonderlijke situatie niet gebleken.

Het bestreden besluit kan dan ook, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, de rechterlijke toets doorstaan. Het beroep dient ongegrond te worden verklaard.

Gelet op de uitspraak in de hoofdzaak, bestaat er geen aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als aangegeven in rubriek III.

Reg.nrs: AWB 07 / 35928 + AWB 07 / 35932

pagina 6 van 6

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. S.A.J. Wenders als griffier en in het openbaar uitgesproken op 19 juni 2008.

w.g. S. Wenders

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift
de griffier

Verzonden op: 20 JUN 2008

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

18/7 3

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

LAWYERS OFFICE
 Mr. Z.M.K.J. Berger *
 Mw. Mr. M.M. Setiaman **
 Mr. M.F.M. Geeratz
 Mr. A.J.T.M. Oudenhoven
 Mr. Z.M. Alaca
Advocaten en procureurs

BERGER ADVOCATEN

☒ Postbus 347
 5900 AH Venlo
 Goltziusstraat 39
 5911 AT Venlo
 ☎ 077-3510331
 ☎ 077-3510051
 info@bergeradvocaten.nl
 www.bergeradvocaten.nl

Datum: 16 juli 2008

Uw kenmerk:

Ons kenmerk: Begom/IND

Typecode:
 ☒ direct:

PER TELEFAX: 070-365 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 te Den Haag

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hoogedelgestreng College,

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 JUL 2008	
ZAAKNR.	200805489
AAN:	P.W. DE ROOIJ
BEHANDELD DD:	PAR:

Op grond van bijgaande machtiging stel ik bij deze hoger beroep in tegen de daarin vermelde uitspraak van de rechtbank, welke hierbij in afschrift wordt overgelegd. Daartegen worden de volgende grieven aangevoerd.

Grief 1

Deze grief is gericht tegen alle rechtsoverwegingen op pagina 4 tot en met de eerste alinea op pagina 5, beginnend met:

"De voorzieningenrechter begrijpt het betoog van eiseres zo dat het onverkort vasthouden aan het mvv-vereiste in het onderhavige geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard."

Toelichting:

De rechtbank heeft dit betoog echter verkeerd begrepen, omdat in de op 17 oktober 2007 ingediende gronden van het beroep met geen woord is ingegaan op het mvv-vereiste of op een onbillijkheid in dat kader. De rechtbank is dan ook buiten de omvang van het geschil getreden en heeft aldus in strijd met artikel 8:69 lid 1 Awb geen uitspraak gedaan op de grondslag van het beroepschrift. Derhalve heeft de rechtbank hiermee tevens in strijd met lid 2 van dit artikel de rechtsgronden ambtshalve aangevuld, hetgeen alleen geoorloofd is binnen de uit lid 1 voortvloeiende buitengrens van het geschil.

In de eerdere uitspraak van de rechtbank te Amsterdam van 22 februari 2007 is het toetsingskader afgebakend met de vaststelling dat de onderhavige aanvraag om een verblijfsvergunning regulier had moeten worden beoordeeld in het kader van artikel 3.4, 3^e lid, Vreemdelingenbesluit waarbij op grond van WBV 2005/46 van het mvv-vereiste kan worden afgeweken. Volgens de rechtbank Amsterdam valt de aanvraag niet onder een van de in het Vreemdelingenbesluit beschreven beperkingen. Met andere woorden: de aanvraag is niet gericht op een bepaald – in dat Besluit genoemd – verblijfsdoel.

Derhalve is het uitgangspunt van verweerder op pagina 3 onderaan van de beschikking van 20 augustus 2007 dat de aanvraag kan worden afgewezen "indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf *die overeenkomt met het verblijfsdoel* waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd en dat eiseres niet in het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf *die overeenkomt met het verblijfsdoel* waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd" onjuist.

BERGER **ADVOCATEN**

In navolging hiervan heeft de rechtbank Maastricht deze onjuiste toetsing overgenomen. Bovendien is een toetsing aan het criterium "onbillijkheid van overwegende aard" ook inhoudelijk anders dan toetsing aan het criterium van artikel 3.4, 3^e lid Vb.

Het eerste criterium heeft betrekking op "het in staat zijn tijdelijk buiten Nederland te verblijven" om in het land van herkomst een mvv aan te vragen. Zie ook de rechtsoverweging in de eerste alinea (onderaan) op pagina 5 waaruit blijkt dat de rechtbank uitsluitend aan dit criterium heeft getoetst: "*Tenslotte heeft verweerder betekenis mogen hechten aan het feit dat niet gebleken is dat eiseres, gelet op de door haar gestelde medische klachten, niet in staat is om tijdelijk buiten Nederland te verblijven*". In de hele procedure is de (on)mogelijkheid om tijdelijk buiten Nederland te verblijven, zo ja hoe lang, in het geheel niet aan de orde geweest. Het tweede criterium heeft betrekking op de bijzondere individuele feiten en omstandigheden ten dienste van een verblijfsvergunning "onder de beperking beschikking conform minister", in afwijking van bepaalde formele vereisten zoals o.a. het mvv-vereiste. Daarbij speelt dus de (on)mogelijkheid van tijdelijk verblijf buiten Nederland geen rol.

De rechtbank heeft dan ook de aangevoerde beroepsgronden ten onrechte niet beoordeeld in het kader van dit laatste criterium. De uitspraak dient derhalve te worden vernietigd.

Grief 2

Deze grief is gericht tegen de rechtsoverwegingen in de eerste drie alinea's op pagina 5.

Toelichting:

In strijd met artikel 8:67 lid 2 Awb heeft de rechtbank niet voldaan aan de motiveringsplicht, doordat in de gronden van de beslissing niet, althans onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd, wordt ingegaan op de beroepsgronden.

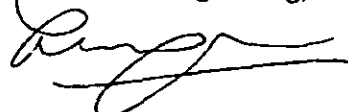
Zo heeft de rechtbank slechts summier en uiterst marginaal de beroepsgronden ad 1, tijdsverloop, ad 2, medische situatie, ad 3, psychisch lijden wegens overlijden van echtgenoot in Nederland, ad 5, dreigende scheiding tussen en haar kind en ad 6, de dreiging door schoonfamilie, (terloops) aangestipt zonder nadere motivering, terwijl de rechtbank de beroepsgrond ad 4, medische situatie van de dochter (mede-eiseres!) volledig onbesproken heeft gelaten.

Alle beroepsgronden hebben betrekking op een samenstel van factoren welke in onderling verband en samenhang moeten worden gezien "op grond van het artikellid bedoeld voor een individueel geval van schrijnende omstandigheden", zoals de rechtbank Amsterdam in rechtsoverweging 10 van de eerdere uitspraak heeft geformuleerd als beoordelingsopdracht. Omdat verweerder en de rechtbank Maastricht aan deze opdracht geen, althans een onjuiste, uitvoering hebben gegeven dient de uitspraak wegens een gebrek in de motivering te worden vernietigd.

Op grond van het bovenstaande verzoek ik u dit hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak van de rechtbank te vernietigen, met veroordeling van de Minister in de kosten van deze procedure.

In afwachting.

Met de meeste hoogachting,

Mr. Z.M.K.J. Berger